

De wandelstok

De wandelstok

Cobi Oosterling

Schrijver: Cobi Oosterling
Coverontwerp: Cobi Oosterling
Foto vrouw met hoed: Schilderijenshop.com
ISBN: 978 94 0213 5367
© Cobi Oosterling
2015
1^e druk

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige
gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde –
personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Proloog

2012

‘Stommerd, nou is ie gebroken,’ roept hij naar zijn vriend. Aan de zilveren knop zit nog een klein stukje hout, heel puntig, heel scherp. Ze kijken elkaar aan en beginnen zenuwachtig te lachen. Stiekem hebben ze de wandelstok meegenomen toen de man ‘m had neergezet terwijl hij met de groenteboer stond te praten. Ze waren er hard mee weggelopen, luid schaterend. Hij zou hen nooit kunnen inhalen.

‘Kom, we gooien de ene helft daar achter die heg en het andere stuk gooien we verderop in de sloot.’

Achter de heg ligt de tuin van de pastorie. De aarde, die door tuinman Klaas-Jan net is omgespit, ontvangt als het ware met open armen dit scherpe object.

Deel 1

Hortense Groen

2012

In het wonderschone Drenthe ligt, ver weg van alle grote autowegen, een dorpje met een paar huizen, wat winkeltjes en een kerk. Eigenlijk kun je niet spreken van een echt dorp, het is meer een buurtschap, waar toeristen doorheen rijden als ze een fietstocht maken. Ze kijken dan naar de enkele huizen met grote tuinen, allemaal keurig verzorgd, en ze zoeken naar een plek om een kopje koffie of thee te gebruiken. Een café of een restaurant is er niet, zelfs geen cafetaria.

Er is wel een boerderij met een bordje waarop is geschreven dat iedereen welkom is voor een kopje koffie of thee, en de boerin maakt ijs van hun eigen verse melk. Op het erf staan stoeltjes en tafeltjes en er zijn een glijbaantje en een wip; ook staat er een groot kippenhuis, waar kinderen de kippen bijna kunnen aanraken. De herrie van auto's en ander verkeer is ver te zoeken. In de voormalige stal is provisorisch een toonbank gemaakt met een koffiemachine en er is een vriezer voor de ijsjes. Er zijn ook vliegen, maar dat kan de pret niet deren.

‘Onze billen beginnen pijnlijk te worden, we hebben al meer dan een uur gefietst.’ De mevrouw met de gele lange broek stapte mopperend van haar fiets. ‘Waarom staat er

nergens een bankje waarop we kunnen zitten? Dat flesje water in onze fietstas lest mijn dorst wel, maar een stoeltje erbij is toch wel fijn.'

'Wat je zegt,' zei haar vriendin, 'kijk eens wat een plek om uit te rusten. Midden in de natuur en toch stoeltjes en een tafel, en misschien ook wel een lekkere kop koffie.'

'Zoekt u maar een plaatsje,' zegt de boerin, 'de koffie kom ik bij u brengen.' Aan hun tafeltje vertelt ze: 'Door allerlei verregaande maatregelen in de EEG, maar vooral door het opgelegde melkquotum liepen op ons boerenbedrijf de inkomsten terug. We mochten maar een bepaalde hoeveelheid melk aan de fabriek leveren. De teveel geleverde liters worden als boete in mindering gebracht. Het zelf maken van ijs is een van de oplossingen die we binnen ons gezin hebben bedacht om een boete te ontlopen. Bijkomend voordeel is dat de melk in de vorm van ijs nu geld opbrengt. Daarnaast zijn we hier in de zomermaanden begonnen met een rustplaats voor fietsers en wandelaars. We zijn de enige rustplaats met koffie of een eigengemaakt ijsje in de wijde omgeving. Zelf vinden we het gezellig om u te ontvangen, voor ons lijkt het een uitje terwijl u uit bent.'

Ze praat graag en vertelt iedere bezoeker uitgebreid over het wel en wee in haar dorp.

De kerk van Buitenpad staat op een terp, een verhoging midden in het dorp. De deur staat er altijd open. Naast de kerk ligt de woning van de dominee, die er samen met z'n vrouw en een viertal kinderen woont. Het is een ruime woning, met een grote tuin, die overweldigend is in het

voorjaar, mooi in de zomer en zelfs in het najaar zoveel schoonheid laat zien dat het eerder een park is dan een tuin.

Tuinman Klaas-Jan is er vele uurtjes in aan het werk. Af en toe leunt ie op zijn spa, zet z'n pet lichtelijk achterover en veegt zijn zweetdruppels weg met een rode zakdoek. De kruiwagen staat altijd naast hem voor het afval uit de tuin, of met nieuwe planten. Hij is als jongeman in dienst gekomen om het buitenterrein bij de kerk en de pastorie netjes te houden.

Het is een protestantse kerk. Sinds de 17^e eeuw voert het protestantisme in Buitenpad en verre omgeving de boventoon. Dat is in de loop van de eeuwen wel eens veranderd; soms was men katholiek, soms protestant. Een overheerser zoals Karel V was aanhanger van het katholicisme; alle inwoners werden als het ware gedwongen zijn godsdienst te volgen. In de 17^e eeuw kreeg het gereformeerde denken meer voet aan de grond.

Het is een zaalkerk, een rechthoekig gebouw met spitsboogvensters, waarvan de ingang wordt opgesierd met een dakruiter. Klaas-Jan heeft in de loop der jaren het buitenterrein veranderd in een parkachtige tuin. Er zijn bomen, hortensia's, bloeiende bloemen, een gazon als een golfbaan en kronkelende paadjes met een paar bankjes. Hij is niet alleen 'de tuinman'; voor dit park bij de kerk is hij de architect. Een architect die alle plannen ontwerpt, én zelf uitvoert.

Alle inwoners van Buitenpad en soms ook passanten die een glimp waarnemen vanaf de weg brengen een bezoekje aan de tuin en maken een praatje met Klaas-Jan. Zo'n praatje duurt altijd langer dan je van tevoren verwacht, want Klaas-Jan weet niet alleen alles van tuinieren, hij kent ook veel verhalen. De geschiedenis van het dorp en haar bewoners is haarfijn in zijn geheugen bijgehouden, alhoewel bij het woordje 'haarfijn' best een korreltje zout gelegd mag worden. Sommige verhalen zijn aangedikt of geromantiseerd. Hij is een kostelijk verteller en gaat graag met z'n gasten op een van de bankjes in de tuin zitten.

Hortense, een jonge vrouw van vijftientig is een van de dorpsgenoten die regelmatig een bezoekje aan de pastorietuin brengt.

‘Ik ga wandelen,’ roept ze als de eerste zonnestralen haar ’s morgens tegemoetkomen. ‘Ben een paar uren weg, pap, ik ga wat boodschappen halen en loop ook even door de pastorietuin. Zorg je zelf voor een kopje koffie?’

‘Maak je niet ongerust, de koffiepote is al lang aan mijn manier van zetten gewend. Doe maar rustig aan en geniet van de bloembollen zolang het nog kan,’ is het antwoord van Gijs, haar vader. Het is gezellig dat Hortense weer bij hem woont, maar het is lekker om af en toe een paar uur alleen te zijn met zijn werk.

In mei, als de bloembollen hun mooiste tijd hebben gehad en de Akelei haar zaadjes laat vallen geniet Hortense van het natuurwonder van het losbarsten van alle bloemknoppen; ze houdt van de lente, maar kan zich dan al verheugen op de augustusmaand als de bloemen met haar naam in volle pracht tevoorschijn komen. Enkele knoppen laten al zien in welke kleur ze straks bloeien.

Alhoewel ze weet dat je hortensia’s niet in zo’n vroeg stadium moet plukken, zeker niet in de tuin van de

dominee, kan ze de drang naar zo'n prachtige bos soms niet weerstaan. Misschien vindt dominee Zwart, wiens humeur soms net zo zwart is als z'n naam, het minder erg als hij weet dat ze de bloemen heeft meegenomen om ze te schilderen, om de natuurlijke kleur weer te geven op het nu nog maagdelijke doek op de schildersezels.

Op de lagere school maakte Hortense al tekeningen van bloemen.

'Wat heb je dat goed gedaan,' was steevast het antwoord van Jeanne, Hortenses moeder op de komst van de tekening. 'Waar staan zulke bloemen, dan ga ik direct een bosje plukken.'

'Nee, mam, dat mag niet, ik zie ze iedere dag als ik naar school loop. Mijn hoofd zit vol bloemen, zonnetjes en vlindertjes, en die heb ik allemaal getekend. Zie je het vlindertje boven die gele bloem?' 'Tuurlijk,' zei haar moeder, die eerst het vlindertje aanzag voor een klein vogeltje.

Bij thuiskomst stond altijd de theepot te wachten. Jeanne is een moeder met thee, koekjes, altijd thuis en vrolijk. Ze kende alle kinderliedjes, van Vader Jacob tot In een groen, groen, knollenland.

Gijs, haar vader, genoot van zo'n vrolijk tafereeltje aan de theetafel, iedere dag weer. Hortenses broers waren langer onderweg van school naar huis, sprongen over slootjes en haalden kattenkwaad uit. Het jongste kind, Peetje – een afkorting van Petronella – zat in de box. Thuis was een zoete inval voor de eigen kinderen en voor vriendjes en

vriendinnetjes, die de koekjes van Jeanne met plezier proefden.

‘Mijn moeder heeft nooit koekjes bij de thee,’ zei een van Hortenses vriendinnetjes, ‘ze vindt ze te duur.’

‘Wij hoeven nooit te betalen, wij moeten alle koekjes proeven omdat Jeanne een bakkerijtje heeft,’ aldus Gijs, ‘zelfs de koekjes die niet lekker zijn, want weggooiden doen we niet. In onze bakkerij kun je niets kopen, je mag de koekjes alleen proeven als je op de thee of de koffie komt. Kom dus maar vaak mee met Hortense, dan krijg je iedere keer een lekker koekje.’

Hortense heeft haar jeugd gesleten op het Drentse platteland totdat ze op haar achttiende verjaardag haar vleugels uitsloeg en naar Amsterdam vertrok.

Maarten, haar oudste broer was al uit huis. Hij heeft na de middelbare school een paar jaar flierefluitend een technische opleiding gevolgd en niet afgemaakt. Hij ging op zijn achttiende de wijde wereld in.

De tweede jongen, Daan, is iets jonger dan Hortense. Toen zij naar de kunstacademie ging en in Amsterdam een woning gevonden had, waren hij en het jongste zusje nog thuis. Daan was toen zestien en echt een studiebol. Hij wilde na de middelbare school gaan studeren, wat wist ie nog niet precies. Misschien chemie of medicijnen.